

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Alia eorum, qui viui sepulti sunt exempla.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

terrorem impiorum, finit nonnullos etiam viuos, hoc est, corpus & animam simul terrâ obrui. Cuius horribile exemplum fuerunt Core, Dathan, Abiron, & Hon, *Aliq, filiorum Israel*, Num. 16. 2; *ducenti quinquaginta viri proceres synagoga, & qui tempore concilij per nomina vocabantur. Dirupta est terra sub pedibus eorum; & aperiens os suum, deuorauit illos cum tabernaculis suis, & vninorsa substantia eorum, descenderunt q, viui in infernum operti humo, & perierunt de medio multitudinis, &c.* Cur hoc non faceret Deus vitæ author hostibus suis, cum id fecerit femina marito suo, immò Imperatrix Imperatori? Nam Zeno Imperator Orientis, vt scribit Zonaras, gulæ & ebrietati deditus, errore mentis sic affici solebat, vt prolapsus à mortuo nihil differret. Cùm verò ipsi etiam coniugi Ariadnæ inuisus esset, sic inebriatus pro mortuo in monumentum Imperatorium ab illa coniectus est, lapide maximo, qui pro operculo esset, imposito, factusque sobrius inter lamentationes & eiulatus misera, & horrenda morte extinctus est, cùm Ariadna prohiberet, ne quis monumentum aperires, aut illum curaret. Censuit hoc vxor, immò fecit hoc ipse Imperator, vt se ipsum vino toties sepeliret, cur talem pessimis quibusque sepulturam non decerneret Deus? Apud Poëtas, Amphiarus vates, dum apud Thebas præliaretur, canitur repentino terræ hiatu, cum curru, cui insidebat, absorptus esse. Hinc Ouidius:

Notus humi mersis Amphiarus equis. Ouid. lib. 3.

Et Propertius. *Delapsis nusquam est Amphiarus equis.* de Ponto.

Quòd si hæc fabula est, certè historia est, quod de Core, VII. Dathan Abiron, & Hon, paulò prius memorauimus, & quod Liu. lib. 17.

Pragæ in monte Albano refertur contigisse impiæ illi Trahomiæ, cuius grauitatem sceleris mons ipse non potuit sustinere, qui eam repentino hiatu, velut rictu aperto, deuorauit. Quid, quòd nonnulli se ipsos sponte ita sepeliuere? Romæ, cùm ingens vorago paulatim excrederet, & terram absumeret, responsum est ab oraculo, hiatum non posse desinere, nisi quis intrò se demitteret. Quo responso intellecto Q. Curtius equo insidens illuc desiliit, viuens in infernum. Cuius id culpa accidit? nonnè illius temeritate potiùs, quàm fortitudine? Quod etiam fecit

Ioan. Zonara
tom. 1. Annal.

Ouid. lib. 3.
de Ponto.

VII.
Liu. lib. 17.

Vide Plu-
tarch. in Nu-
ma. Dionys.
lib. II. Lipsiū
in tractatu de
Vestal.

Caesarius
Heisterb. Il-
lustrum mi-
rac. lib. 6.
cap. 23.

fecit Anchorus Midæ regis filius, & Torquatus, qui se sponte obtulit, quando ab oraculo responsum est, Romanos fore contra Pyrrhum Epirotarum regem victores, si quis eorum in voragine se demitteret. Quare oraculum tale editum. Decepti isti pro patria se facere putauerunt, quod in exitium suum fecerunt; illi autem, qui vitiatas Vestales Virgines viuas terrâ obruerunt, in detestationem libidinis, honoremque falsæ Religionis. Ex amore autem, iustitia, odioq; perjurij & fraudis, Philippus rex Franciæ, de quo iuvat historiam, uti traditur, verbatim hinc adscribere. *Habebat hic rex, in civitate Parisiensi Prapositum, qui cuiusdam sui conciniv vineam concupiscens, ut sibi venderet illam, importune nimis instabat. Respondente civie, sicut Naborb respondisse legitur Achab Regi Israël; Vinit Dominus, quia non vendam tibi patrum meorum hereditatem, eò quòd nulla ad hoc me compellat necessitas, Prapositus minas intulit; sed non profecit. Contigit interim, ut homo moreretur, quo cognito, Prapositus effectus hilarior, huiusmodi dolos, sicut homo astutus nimis, ad suam perniciem excogitavit. Duos siquidem ex Scabinis, ut sibi testimonium falsitatis ferrent, pecunia corrupit, cum quibus, sicut condictum fuerat, mox in tempesta nocte, defuncti sepulchrum adiit, terraq; ejecta in fossam descendit, & sacculum pecunia, quam viro pro vinea obtulerat, in manu ponens mortui, ait: Testes estis vos domini, quòd tantam pecuniam homini isti pro vinea sua tali dederim, quam ipse quidem, ut vos videtis, manu suâ accipit, nec aliquid contradicit. Dicentibus illis, Testes sumus, mox recepit pecuniam, & rejecit terram. Manè testibus eisdem adhibitis, vineam sibi vendicavit. Quòd cum relicta defuncti didicisset, stupens accurrit, & contradixit, asserens neq; maritum, neq; se vineam illam Praposito vendidisse, neq; umquam pecunia aliquid pro ea recepisse. Cui ille respondit; Ego tanto vineam comparavi, pecuniam sub testimonio horum Scabinorum in manus viri tui posui, nec contradixit. Qua se videns, nihil proficere, ad regem accurrit, de violentia Prapositi illi conquerens. Illo sub prapositorum testimonij contradicente, Rex, quia audientia vacare non poterat, quibusdam causam commisit: qui testimonio Scabinorum decepti, in partem Prapositi declinantes, pro eo contra viduam dedere sententiam. Tunc illa amplius turbata, cum Regi clamoris fletibus nimis esset im-*

portuna,

portuna, Rex Testes vocari iussit, & quia vir prudens fuit, prudenter illos examinavit, accito prius uno, & solus loquens cum solo, ait; Nosti Dominicam Orationem? Respondente illo; Nons Domine, subjunxit Rex; Dic ergo illam, me audiente, quod cum fecisset, nihil aliud ei loquens, precepit, ut in vicinam cameram secederet, & advocans alterum, severius eum allocutus est, dicens; socius tuus de vinea illa tam meram mihi retulit veritatem, sicut est sanctum Pater noster, quo nihil est verius. Quòd si ab eo discordaveris, punieris. Estimans ille, quia Regi omnia dixisset, timens ac tremens ad pedes eius corruit, dicens; Misere mini nostri Domine, quia sic, & sic fecimus, à Præposito nostro inducti. Iratus rex valde, vineam vidua restituit, & Præpositum vinum sepeliri precepit. Iuste actum est, ut is sine misericordia infoderetur vivus, à quo inhumane mortuus fuerat effossus.

CAPVT LXVI.

Cur bonis meritò sepultura debeat? & qualis, aut à quibus, & quo modo, sit exhibitæ, vel exhibenda?

ICUT merentur improbi, ut vivi, ita probi, ut mortui sepeliantur. Hoc natura dicitur, quæ terram in terram reuocat, & ita prouidit, ut omnes regantur.

I.

Libera fortuna mors est; capit omnia tellus,

Lucan. lib. 7.
Pharsal.

Qua genuit, calo tegitur, qui non habet urnam.

Et Philosophus ait: Ne quis insepultus esset, rerum natura prospexit. Quem sauitia projecit, dies condet. Quamobrem etiam disertè Mæcenas ait:

Senec. ep. 91.

Nec tumulum curo, sepelit natura relictos.

Itaque si homines desint, qui cadauer efferant; si desint vespiliones, qui sepeliant; si non adsint aues, qui oculos effodiant; si nullæ sint bestię, quæ in ventrem condant defunctum; ipsa natura officium facit, & quod olim rogi solebat, exequitur, corpusque in tabem, ac tandem in terram resoluit. Apud omnes populos natura hanc induxit opinionem, ut mortui aliquo tandem modo sepeliantur. Sed quid singulorum opiniones animaduertam, ait Cicero, nationum varios errores perspicere cum liceat? Condiunt Egyptij mortuos, & eos domi seruant. Persæ etiam cera

Cic. lib. 1.
Tuscul. 99.

X x x

circum-